

- извадоци од книгата „Копнежот на вековите“ -

ХРИСТОС СЕ РОДИ!

„БОГ Е СО НАС“

Господ Исус Христос бил едно со Отецот од вечни времиња; Тој бил „Божји образ“, образ на неговата големина и величество, „сјај на неговата слава“ (Евреите 1,3). Тој дошол на нашиот свет да ја објави таа слава. Дошол на оваа, со грев затемнета земја, да ја открие светлината на Божјата љубов, да биде „Бог со нас“. Затоа за него е пророкувано: „Ќе го наречат Емануел“.

Доаѓајќи да живее меѓу нас, **Исус требало да им го открие Бога и на луѓето** и на ангелите. Тој бил Божја реч - Божја мис-

ла што можела да се чуе. Во својата молитва за своите ученици Тој рекол: „Им го објавив името твое“ (Јован 17,26) - „милослив и жалослив, бавно се гневи, богат со љубов и со верност“; „љубовта, со која ме милееше мене, да биде во нив, и јас во нив“. Меѓутоа, ова откровение не им е дадено само на неговите деца на земјата. Нашиот малечок свет е учебник за вселената. Божјата прекрасна намера, проникната со милост, тајната на спасоносната љубов - е тема во која „сакаат да проникнат ангелите“ и која ќе се проучува низ бесконечните векови...

Од почеток Бог се открил во своите дела што ги создал. Христос бил тој кој ги распрострел небесата и ги положил темелите на земјата... Иако сега неговото совршено дело е оштетено со гревот, сепак останува она што е напишано. Дури и денеска, сè што е создадено, ја воспева славата на неговото совршенство. Не постои ништо во вселената - освен себичното човечко срце - што живее само за себе. Нема птица што лета во воздухот, ниту животно што се движи на земјата, да не му служи на некој друг живот! Не постои ниту еден лист во шумата, или скромно тревно клавче, да нема своја служба. Секое дрво, грмушка и лист, излеваат животни состојки без кои ниту човекот ниту животното не би можеле да живеат, а пак, и човекот и животното, се поврзани со животот на дрвото, на грмушката и на листот. Цветето точи чудесен мирис и ја открива својата убавина како благослов на овој свет. Сонцето ја лее својата светлина за да развесели илјадници светови. Океанот, иако извор на сите наши

Бог создал прекрасен, совршен свет основан на заемна служба на сите созданија,... но, себичноста изменила сè!

извори и кладенци, ги прима реките од секоја земја, но зема за да даде. Маглите што изле-

Овој закон е прекршен на небото.

Гревот произлегол од себичноста. Луцифер, херувим засолнувач, сакал да биде прв на небото. Тој настојувал да завладее со небесните суштества, да ги од-

вои од нивниот Творец и нивната верност да ја придобие за себе. Од таа причина Луцифер неточно го прикажувал Бога, припишувајќи му желба за самоизвишување. Своите лоши особини почнал да му ги припишува на Творецот кој е извор на безмерна љубов. Така ги измамил ангелите. Така ги прелагал луѓето, наведувајќи ги да се посомневаат во

Божјата реч и да загубат доверба во неговата добрина. Затоа што Бог е Бог на правда и на неспоредливо величество, сатаната ги навел Бога да го сметаат за строг и безмилосен - ги навел да му се придружат во бунтот против него, и на светот се спуштила ноќ на проклетство.

Земјата ја обвил мрак, зашто Бог е погрешно сфатен. За да се растераат мрачните сенки, за светот да може да се врати кај Бога,

На светот се спуштила ноќ на проклетство. Земјата ја обвил мрак, зашто Бог е погрешно сфатен.

гуваат од неговите пазуви паѓаат како дожд и ја натупуваат земјата, со цел на неа да може да никнува и да пупи.

Кога ќе се свртиме од сите помалку важни откровенија, тогаш го гледаме Бога во Исуса. Набљудувајќи го Исуса, гледаме дека славата на нашиот Бог лежи во давањето. Јас „ништо не правам сам од себе“, рекол Христос. „Мене ме прати живиот Отец, и јас живеам заради Отецот“. „Јас не барам своја

слава“, туку славата на Оној кој ме прати (Јован 8,28; 6,57; 8,50; 7,18). Во овие зборови е изложено големото начело што е закон на животот за вселената. Христос сè примил од Бога, но зел за да даде. Така во небесните дворови, во неговата служба за сите создадени суштества, животот на Отецот се излева преку саканиот Син врз сите, а потоа истиот, како пли-

ма на љубовта, се враќа преку Синот во слава и радосна служба кон големиот Извор на сè. И така преку Христа се затвора кругот на добротинството, претставувајќи го карактерот на големиот Дародавец - законот на животот.

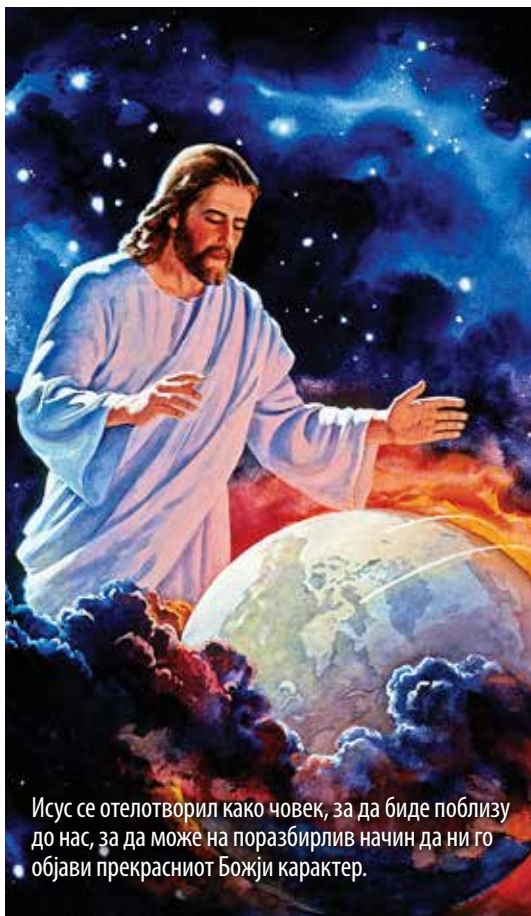
За да се растераат мрачните сенки, за светот да може да се врати кај Бога, измамничката сатанска сила морала да биде скршена.

измамничката сатанска сила морала да биде скршена. Тоа не можело да се постигне со сила. Насилството е спротивно од начелата на Божјето владеење. **Тој сака само служба од љубов**, а љубовта не може да се изнуди; таа не може да се задобие со сила ▶

или со власт. Само љубовта може да разбуди љубов. Да го познаваме Бога значи да го љубиме. Неговиот карактер мора да се истакне како спротивност на карактерот на сатаната. Ова дело може да го оствари само едно Суштество во целата вселена. Божјата љубов може да ја објави само Оној што ја познава нејзината висина и длабина. Над мрачната ноќ на светот мора да изгрее Сонцето на правдата со здравје „во неговите зраци“ (Малахија 4,2)... Неговата љубов кон светот била толку голема, што Тој се заветувал дека ќе го даде својот единороден Син „за ниеден кој верува во него да не загина, туку да има живот вечен“ (Јован 3,16).

Тоа била доброволна жртва. Исус можел да остане крај својот Отец. Тој можел да ја задржи небесната слава и почитувањето од ангелите. Меѓутоа, Тој решил да го врати жезолот во рацете на Отецот и да слезе од престолот на вселената за да може да им донесе светлина на оние што се во мрак и живот на оние што гинат.

Пред речиси две илјади години, од небото, од Божјиот престол, се слушнал глас со таинствено значење: „Еве, доаѓам“. „Не сакаше ни жртви ни дарови, но ми приготви тело... Еве, доаѓам - за мене е напишано во книгата - да ја исполнам волјата твоја, о Боже“

Исус се отелотворил како човек, за да биде поблизу до нас, за да може на поразбирлив начин да ни го објави прекрасниот Божји карактер.

(Евреите 10,5-7). Со овие зборови е објавено исполнувањето на целта што била скриена од вечни времиња. Христос бил готов да го посети нашиот свет и да се отелотвори. Тој вели: „Но ми приготви тело“. Кога би се појавил во славата што ја имал заедно со Отецот пред создавањето на светот, ние не би можеле да ја поднесеме светлината на неговото присуство. За да можеме да ја гледаме, а да не загинеме, неговата слава била придушена. Неговата божествена природа била обвиена во човечка природа - невидливата слава се јавила во видлива човечка лика.

Бог му заповедал на Мојсеја за Израел: „Нека ми направат светилиште за да престојувам меѓу нив“ (2. Мојсеева 25,8) - и Бог престојувал во светилиштето, среде својот народ. Во текот на целото нивно заморно талкање низ пустината, симболот на неговото присуство бил со нив. Така Христос својот шатор го поставил среде нашиот човечки логор. Тој својот шатор го подигнал покрај нашите шатори за да може да се насели меѓу нас и да нè запознае со својот божествен карактер и живот. „Речта стана тело кое се всели меѓу нас. И ние ја гледаме неговата слава - славата што ја има како единороден од Отецот - полн со милост и вистина“ (Јован 1,14).

Сатаната Божјиот закон на љубовта го

Со Христа се постапувало онака како што заслужуваме ние,
за со нас да се постапува онака како што заслужува Тој.

претставува како закон на себичноста. Тој тврди дека ние не можеме да живееме според неговите правила. Го обвинува Творецот за падот на нашите прародители и за сите страдања што настанале, наведувајќи ги луѓето Бога да го сметаат за зачетник на гревот, на страдањата и смртта. Исус требало да ја разоткрие оваа измама. Тој како човек требало да покаже пример на послушност...

Со својата човечка природа Христос го допрел човештвото, а со својата божествена природа бил поврзан со Божјиот престол. Како Син човечки ни дал пример на послушност; како Син Божји ни дава сила да послушаме...

Кога се понизил и зел на себе човечка природа, Христос открил карактер спротивен на карактерот на сатаната. Меѓутоа, Тој слегол уште пониско на патеката на понижувањето. „Се понизи самиот себеси и стана послушен до смрт, дури до смрт на крст“ (Филипјаните 2,8)...

Со Христа се постапувало онака како што заслужуваме ние, за со нас да се постапува онака како што заслужува Тој. **Тој бил осуден поради нашите гревоци** во кои немал удел, за ние да можеме да бидеме оправдани со неговата праведност во која немаме удел. Претрпел смрт што била наша, за ние да примиме живот што бил негов. „Со неговата рана ние се исце-

ливме“. Со својот живот и со својата смрт Христос постигнал повеќе отколку само обнова на она што било уништено со гревот. Намера на сатаната била да пре-

дизвика вечна разделба меѓу Бога и човекот; но во Христа ние сме стапиле во **многу поинтимна заедница** со Бога отколку никогаш да не сме паднале. Со тоа што зел наша природа, Спасителот се поврзал со човештвото со врска што никогаш нема да се раскине. Тој е поврзан со нас низ сета вечност. „Бог толку го милее светот, што го даде и својот единороден Син“ (Јован 3,16)... Тоа е залог дека Бог ќе ја исполни својата реч. „Зашто ни се роди Дете, добивме Син, кој има власт на рамото“ (Исаија 9,6). Бог ја усвоил човечката природа во личноста на својот Син и ја пренел во највисокото небо. „Синот човечки“ е тој што го дели престолот на вселената. „Синот човечки“ е тој чиешто име ќе биде „Красен, Советник, Бог силен, Отец вечен, Кнез мирносоен“ (Исаија 9,6). ЈАС СУМ е Посредник меѓу Бога и човештвото, положувајќи ги рацете врз обајцата. Тој, кој е „свет, невин, непорочен, одвоен од

грешниците“, не се срамува нас да нè нарече браќа (Евреите 7,26; 2,11). Во Христа меѓусебно се поврзани земното и небесното семејство. Прославениот Христос е наш брат. Него е обвинено со човечка природа, а човечкото почива врз градите на бесконечната Љубов. ■

„КОГА СЕ ИСПОЛНИ ВРЕМЕТО“

„А кога се исполни времето, Бог го прати својот Син... за да ги откупи оние кои се под законот, да бидеме посинети“ (Галатите 4,4.5).

Доаѓањето на Спасителот било преткажано во Едем. Кога Адам и Ева првпат го чуле ветувањето, очекувале тоа бргу да се исполни. Тие со радост го поздравиле раѓањето на својот првенец, надевајќи се дека можеби тој ќе биде Избавителот. Меѓутоа, исполнувањето на ветувањето се одолжило. Оние што први го примиле ова ветување умреле, без да го видат неговото исполнување. Почнувајќи од деновите на Еноха, ова ветување го повторувале патријарсите и пророците, одржувајќи ја жива надежта во неговото доаѓање, но Тој уште не доаѓал. Пророштвото на Даниел го открило

транства, Божјите намери не познаваат избрзување ниту задоцнување... „Кога се исполни времето, Бог го прати својот Син“. Провидението управувало со движењата на народите и со плимата на човечките побуди и влијанија сè додека светот не созрел за доаѓањето на Избавителот. Народите биле обединети под едно владетелство. Се зборувал еден јазик кој секаде бил признат како книжевен јазик. Евреите, кои биле растурени, се собирале од сите земји во Ерусалим на годишните празници. Враќајќи се во своите места, можеле по цел свет да ја рашират веста за доаѓањето на Месија.

Во тоа време незнабожечките системи ја губеле својата моќ над народот. **Луѓето биле уморни** од надворешниот сјај и од митовите. Копнееле за вера што би можела

Доаѓањето на Спасителот било преткажано во Библијата со векови однапред.

времето на неговото доаѓање, но сите не ја протолкувале правилно веста. Минувале векови и гласовите на пророците исчезнале. Раката на угнетувачот станувала сè потешка за Израел и мнозина биле готови да извикнат: „Деновите поминуваат, а од пророштвото нема ништо“ (Езекил 12,22).

Меѓутоа, како ѕвездите што се движат по одредени патеки низ бесконечните прос-

да ја задоволи душата. Иако се чинело дека светлината на вистината ги напуштила луѓето, имало души кои ја барале и кои биле жедни за сознание и исполнети со тага. Тие биле жедни за живиот Бог и за некаква сигурност во живот по гробот.

Бидејќи Евреите се оддалечиле од Бога, нивната вера потемнела и надежта речиси престанала да ја осветлува нивната иднина.

Зборовите на пророците не се сфаќале. За народните маси смртта била ужасна тајна; од другата страна била неизвесност и темнина. До пророците низ вековите допирале не само лелеците на мајките од Витлеем, туку и плачот на големото срце на човештвото - гласот што се слушал во Рама: „Плач, пискоти и силни лелеци: Рахела тажи за своите деца - неутешна што ги нема“ (Матеј 2,18). Во областа на „смртната сенка“ луѓето биле неутешени. Со копнеж во очите тие го очекувале доаѓањето на Избавителот, кога темнината ќе се растера и кога ќе се разјасни тајната на иднината.

Надвор од еврејскиот народ постоеле луѓе кои преткажувале дека ќе се појави божествен Учител. Овие луѓе ја барале вистината и ним им е даден пророчки Дух. Еден

го очекувале Месија. Меѓу оние што Евреите ги сметале за незнабошци имало луѓе кои **подобро ги разбирале библиските пророштва** за Месија отколку учителите во Израел. Имало такви кои се надевале дека Тој ќе дојде како ослободител од гревот. Филозофите се обидуваале да проникнат во тајната на еврејскиот начин на живеење. Меѓутоа, фанатизмот на Евреите го спречувал ширењето на светлината. Живеејќи изолирано од другите народи, тие не сакале да го поделат знаењето што сè уште го имале за симболичката служба. Мора да дојде вистинскиот Толкувач. Нивното значење мора да го објасни Оној кого го прикажувале сите овие симболи.

Бог на овој свет му зборувал преку природата, преку симболи и слики, преку

Како ѕвездите што се движат по одредени патеки низ бесконечните пространства, Божјите намери не познаваат избрзување ниту задоцнување...

„Кога се исполни времето, Бог го прати својот Син“.

по еден, како ѕвезди на темното небо, се подигнувале такви луѓе. Нивните пророчки зборови запалиле надеж во срцата на илјадници среде незнабожечкиот свет.

Веќе стотици години Библијата била преведена на грчки јазик кој тогаш бил во широка употреба во целата Римска империја. Евреите биле насекаде распрснати, а во извесна мера, заедно со нив, и незнабошците

патријарсите и пророците. Човештвото морало да добие поука со човечки јазик. Весникот на заветот мора да зборува. Неговиот глас мора да се чуе во неговиот храм. **Христос мора да дојде** да изговори зборови што јасно и конечно ќе се разберат. Тој, Творецот на вистината, мора да ја одвои вистината од плевата на човечките умови творби што ја направиле неделотворна. На ►

челата на Божјето владеење и планот на спасението мора јасно да се одредат. Поуките од Стариот завет мора целосно да им се изложат на луѓето...

Зборовите што ги изговорил Јаков пред својата смрт, ги исполнувале со надеж: „Нема да се оддалечи жезолот од Јуда ниту палката владеечка од неговите нозе, додека не дојде Оној на кого му припаѓа - на кого ќе му се покоруваат народите“ (1. Мојсеева 49,10). Опаѓањето на моќта на Израел сведочело дека доаѓањето на Месија е близу. Пророштвото на Даниел ја прикажало славата на неговото владеење над царството што ќе ги наследи сите земни царства и кажува дека „тоа ќе постои довека“ (Данило 2,44). Малку имало такви кои ја разбрале природата на Христовата мисија, но затоа големо мноштво

Божјето трпение и да ја задуши неговата љубов кон човекот за да го натера Бога да му го препушти светот нему...

Сатаната преку незнабоштвото со векови ги одвраќал луѓето од Бога но, изопачувајќи ја верата на Израел, тој извојувал голема победа. Следејќи и промовирајќи ги своите сфаќања, незнабошците го загубиле знаењето за Бога и станувале сè поизопачени. Така било и со Израел. Начелото дека човекот може да се спаси со своите дела лежи во основата на секоја незнабожечка религија; сега тоа станало начело на еврејската вера. Ова начело го засадил сатаната. **Каде и да се прифати тоа, луѓето немаат заштита од гревот...**

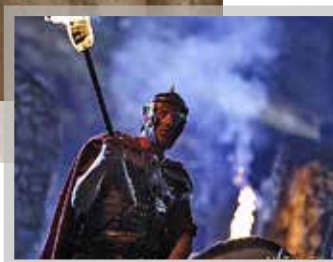
Измамата на гревот постигнала врв. Биле ставени во движење сите орудија за изопачување на човечките души. Набљудувајќи го светот, Божјиот Син ги гледал страдањата и бедата. Со тага Тој видел како луѓето станале жртви на свирепоста на сатаната. Со сочувство ги набљудувал оние што биле изопачени, уништени и загубени. Тие го избрале владетелот кој како робови

ги оковал во вериги за својата кола. **Збунети и измамани**, се движеле во мрачна поворка кон вечна пропаст - кон смрт во која нема на-

деж во живот, кон ноќ по која нема утро. Орудите на сатаната се здружиле со луѓето. Телата на човечките суштества, создадени да бидат живеалишта на Бога, станале стан на демоните. Со сетилата, нервите, нагоните и органите на луѓето, управувале натприродни сили за да ги поттикнат кон прифа-

Мнозинството Евреи очекувале месија кој ќе биде воин и кој ќе ги ослободи од римската окупација, но Исус дошол да донесе едно потемелно ослободување - ослободување од злото во нас, ослободување од гревот и смртта.

очекувало силен кнез кој ќе воспостави свое царство во Израел и кој ќе дојде како ослободител на народите.

Времето се исполнило. Човештвото, понижено со вековните престапи, копнеело за доаѓањето на Откупителот. Сатаната се трудел да го продлаби понорот меѓу земјата и небото и истиот да го стори непремостлив. Со своите лаги тој ги поттикнувал луѓето кон грев. Намера на сатаната била да го исцрпи

ќање на најниски страсти. На лицето на луѓето бил втиснат демонски печат, печат на сатанските легиони со кои луѓето биле опседнати. Таква била сцената што ја набљудувал Откупителот на светот. Каква сцена за безмерната Чистота!

Греват станал наука, а порокот посветен дел на религијата. Бунтот пуштил корења длабоко во срцето и непријателството на човекот најсвирепо било впереено против Небото. Пред целата вселена се

покажало дека без Бога паднатото човештво не може да се подигне. Оној што го создал светот мора да подари нов елемент на живот и сила.

Со огромно интересирање жителите на световите што не паднале очекувале да го видат Јехова како станува и ги уништува жителите на земјата. Кога Бог би го сторил тоа, сатаната би бил готов да го спроведе својот план, обезбедувајќи си на тој начин поданичка покорност на небесните суштества. Тој изјавил дека начелата на Божјето владеење не овозможуваат проштавање. Кога светот би бил уништен, тој би тврдел дека неговите обвинувања се вистинити. Бил готов вината да ја фрли врз Бога и својот бунт да го прошири и меѓу небесните светови.

Сатаната ги измамува луѓето поттикнувајќи мисли дека Бог е строг и суров, но љубовта објавена на Голгота ечи низ сите векови објавувајќи што чувствува Бог кон нас.

Меѓутоа, наместо да го уништи светот, Бог го пратил својот Син да го спаси. Иако во секој дел на покорената земја можеле да се видат изопаченост и пркос, обезбеден е начин за нејзино закрепнување. Во мигот на најголемата криза, кога се чинело дека сатаната ќе победи, Божјиот Син дошол како Пратеник на божествената милост. Во сите времиња, во секој миг, на паднатиот човечки род му се покажувала Божјата љубов. Наспроти изопаченоста на луѓето,

постојано се покажувале знаци на милоста. А кога се исполнило времето, Божеството се прославило со излевање на изобилство исцелителна благодат на светот, што **никогаш нема да биде спречена** или запрена додека не се изврши планот на спасението.

Сатаната ликувал што успеал во човечкиот род да го унижи Божјиот лик. Тогаш Исус дошол да го обнови во човекот ликот на Творецот. Никој друг, освен Христос, не е во состојба повторно да го изгради карактерот што е упропастен со гревот. Тој дошол да ги истера демоните што господареле со волјата, да нè подигне од правот и повторно да ни ја врати сличноста со себеси, разубувајќи ја истата со својата слава.

„ДЕНЕСКА ВИ СЕ РОДИ СПАСИТЕЛОТ“

Царот на славата длабоко се понизил за да земе човечка природа. Неговата земна животна средина била сурова и одбивна. Неговата слава била обвинена со превез со цел, величественоста на неговиот надворешен изглед да не стане предмет на привлечност. Тој одбегнувал секое надворешно расфрлање. Богатствата, честа на овој свет и човечката големина никогаш не можат да ја избават душата од смртта. Исус решил никаква привлечност на земната природа да не ги повика луѓето на негова страна. **Само убавината на небесната вистина** треба да ги привлече оние што ќе го следат. Карактерот на Месија многу порано е преткажан во пророштво, и Тој сакал луѓето да го прифатат врз основа на сведоштвото на Божјата реч...

повторувале своите бесмислени молитви и ги вршеле богослужбените обреди за да ги видат луѓето, но во својата борба за богатство и за световна чест не биле подготвени да го откријат Месија. Во земјата на Израел преовладувала иста рамнодушност. Радоста која со одушевување го исполнувала небото не ги допрела себичните срца озбемени со световност. Само неколкумина копнееле да го видат Невидливиот. Небесните весници им се пратени ним.

Ангелите ги придружувале Јосифа и Марија додека

патувале од својот дом во Назарет до Давидовиот град. Наредбата на царскиот Рим за попис на сите народи во неговата пространа држава ги опфатила и жителите на галилејските гори... Од Витлеем, ка-

жува пророкот, „ќе излезе Оној што ќе владее со Израел; неговиот искон е од почеток, од вечни времиња“ (Михеј 5,2).

Меѓутоа, во градот на нивната царска лоза, Јосифа и Марија ниту ги познаваат ниту ги почитуваат. Уморни и без дом, тие поминуваат низ тесна уличка, од градската капија сè до источниот крај на градот, попусто барајќи место за ноќна починка. За нив нема место во преполнетата гостилница. Последно прибежиште нашле во една неугледна просторија што служела како за-солниште за добиток, **и во неа е роден Откупителот на светот.**

Небесните весници вчудовидено ја набљудувале рамнодушноста на тој народ што го повикал Бог да му ја открие на светот светлината на светата вистина. Еврејскиот народ бил сочуван како сведок дека Христос треба да се роди од Аврамовото потомство и од Давидовата лоза, а сепак не знаел дека неговото доаѓање е толку близу. Утринската и вечерната жртва секојдневно во храмот укажувала на Божјето Јагне, но овде немало подготовка за негов пречек. Свештенниците и учителите на народот не знаеле дека наскоро треба да се одигра најголемиот настан на сите времиња. Тие ги

Луѓето за тоа не знаеле ништо, но оваа вест небото го исполнила со радост. Светите суштества од царството на светлината се привлечени кон земјата со уште подлабоко и понежно интересирање... На полињата, на кои момчето Давид пасело своето стадо, пастирите сè уште биле на ноќна стража. Во текот на тие тивки часови разговарале за ветиот Спасител и се молеле за доаѓањето на Царот на Давидовиот престол. „Наеднаш пред нив застана Господов ангел и ги осветли Господова слава од која многу се исплашија. Ангелот, пак, им рече: **‘Не бојте се, зашто еве, ви носам добра вест, голема радост, која ќе биде за сите народи: Денес, во Давидовиот град, ви се роди Спасителот, кој е Христос Господ’**... „Ова ќе ви биде знак“, рекол, „ќе најдете бебе повиено, како лежи во јасли“.

Небесниот весник ги стивнал нивните стравувања. Тој им објаснил како ќе го пронајдат Исуса. Полн со нежен обзир кон нивната човечка слабост, тој им дал време да се привикнат на божествениот сјај. Тогаш радоста и славата не можеле повеќе да се кријат. Цело поле било осветлено со сјајната светлина на Божјите војски. Земјата се смирила, а небото се наведнало да ја слуша песната:

**„Слава на Боѓа на височините,
на земјата мир,
меѓу луѓето добра волја!“**

„Не бојте се, зашто еве, ви носам добра вест, голема радост, која ќе биде за сите народи: Денес, во Давидовиот град, ви се роди Спасителот, кој е Христос Господ“.

О кога денеска човечкото семејство би можело да ја препознае оваа песна! Објавата што е дадена тогаш и мелодијата што се слушнала во таа пригода ќе се разликуваат до крајот на времето и ќе се одгласуваат до сите земни краишта. Кога ќе изгрее Сонцето на правдата, со здравје во своите зраци, таа песна ќе добие свој одглас - возврат од гласови на силно мноштво, како бучава на силни води: „Алелуја! Се зацари Господ Бог Седржител“ (Откровение 19,6).

„ЈА ВИДОВМЕ НЕГОВАТА СВЕЗДА“

„А кога Исус се роди во Витлеем, во Јудеја, во времето на царот Ирод, дојдоа мудреци од исток во Ерусалим и прашаа: 'Каде е новородениот јудејски Цар? Ние ја видовме неговата ѕвезда на исток и дојдовме да му се поклониме'“.

Мудреците од исток биле филозофи. Тие му припаѓале на големиот и влијателен општествен слој што ги опфаќал луѓето со богатството и ученоста во нивниот народ... Додека овие мудреци го проучувале ѕвезденото небо и се обидуваа да проникнат во тајната на неговите сјајни патеки, ја гледале светлината на Творецот. **Барајќи појасно сознание**, се свртиле кон еврејските свети списи... Мудреците со радост утврдиле дека

неговото доаѓање е близу и дека земјата ќе се наполни со познавање за славата Господова...

Мудреците ги проучувале пророштвата од Библијата, од Стариот завет.

Стигнуваат во израелската земја и слегуваат низ Маслинската гора, гледајќи го пред себе Ерусалим, кога наеднаш ѕвездата што ги водела во текот на целиот макотрпен пат застанува над храмот и по неколку мига исчезнува од видикот. Тие одат понатаму со брзи чекори, очекувајќи со сигурност да видат дека раѓањето на Месија е радосна песна на секој човек. Меѓутоа, попусто се распрашувале. Влегувајќи во светиот град, се упатиле кон храмот. На своје вчудовидување не нашле никого кој би знаел нешто за новородениот Цар. Нивните прашања не предизвикале никаква радост, туку побргу **изненадување и страв помешан со презир...**

Доаѓањето на мудреците бргу се разгласило низ цел Ерусалим. Нивната необична мисија предизвикала возбуда кај народот која стигнала и до палатата на царот Ирод. Итриот Едомец се вознемирил од навестувањето на можниот соперник. Неговата патека до престолот ја извалкале безбројни убиства. Бидејќи потекнувал од туѓинска крв, народот над кој владеел го мразел. Негова единствена сигурност била наклоноста на Рим. Меѓутоа, овој нов Принц имал поголемо предимство. Бил роден да владее.

Ирод се посомневал во свештениците дека коваат заговор со странците за да предизвикаат бунт кај народот и да го соборат од престолот... Со авторитет, на кој не се осмелиле да му се противстават, им наредил подробно да испитаат и да го објават местото на раѓањето на нивниот очекуван Цар. „Во Витлеем, во Јудеја - му одговорија - зашто така напишал пророкот:

„И ти, Витлееме, земјо Јудина!

Никако не си помал меѓу првенците Јудини, зашто од тебе ќе излезе Владетелот, кој ќе го води мојот народ Израел.“

Потоа Ирод ги повикал мудреците на таен разговор. Во неговото срце беснеела бура од гнев и страв, но надворешно се трудел да изгледа смирен и љубезно ги примил странците. Се распрашувал за времето кога се појавила ѕвездата и се преправал дека радосно го поздравува навестувањето на Христовото раѓање. Ги замолил своите посетители: „Отидете и распрашајте се точно за Детето, па кога ќе го најдете, јавете ми за да појдам и јас да му се поклонам“. Потоа ги отпуштил да си одат по својот пат во Витлеем.

Свештениците и старешините во Ерусалим не биле толку неинформирани за Христовото раѓање како што се преправале. Веста за посетата на ангелите на пастирите допрела до Ерусалим, но рабините сметале дека не е достоинствена да ѝ обрнат внимание. Можеле сами да го најдат Исуса и подготвено да ги одведат мудреците до неговото место на раѓање...

Горделивоста и зависта сега ја затвориле вратата за светлината... Дури и не посакале да одат до Витлеем и да видат дали е тоа вистина... Од тогаш нивната горделивост и тврдоглавост прераснале во длабоко всадена омраза кон Спасителот. Додека Бог ја отворал вратата за незнабошците, еврејските водачи истата сами себеси си ја затворале.

Мудреците сами си заминале од Ерусалим. Додека поминувале низ градската капија, веќе се спуштале ноќните сенки, но на своја голема радост, пак ја виделе ѕвездата што ги повела кон Витлеем. Тие не примиле никакво навестување за скромната состојба на Исуса, како што добиле пастирите. По долгиот пат, биле разочарани со рамнодушност на еврејските водачи и Ерусалим го напуштиле со помалечка сигурност отколку кога влегле во него. Во Витлеем не нашле царска гарда разместена да го заштити новородениот Цар. Не го посетил ниеден угле-

ден човек. Исус бил ставен во јасли како колектор. Неговите родители, необразовани селани, биле негови единствени чувари. Дали е можно тоа да е Оној за кого е пишано дека

Иако припадници на највисокиот општествен сталеж, мудреците не сметале дека е понижување да се поклонат пред бебенцето со сиромашна појава. Тие препознале дека тоа е Највозвишениот, Бог кој дошол во човечко тело.

ќе го подигне „племето на Јакова“, дека ќе го врати „остатокот Израелов“, дека ќе биде „светлина на народите“ и дека спасението ќе го однесе „до крајот на земјата“ (Исаија 49,6).

„Кога влегоа во куќата, го видоа Детето со мајка му Марија, паднаа ничкум и му оддадоа чест“. Во сиромашната Исусова појава го препознале присуството на Божеството.

Му ги предале своите срца нему како Спасител и тогаш го опсипале со подароци - со злато, темјан и смирна. Каква силна вера! За мудреците од исток би можело да се каже она што е кажано подоцна за римскиот капетан: „Ни во Израел не најдов толкава вера“ (Матеј 8,10).

Мудреците не проникнале во Иродовите намери кон Исуса. Кога била остварена целта на нивното патување, тие се приготвиле да се вратат во Ерусалим, со намера да го известат за својот успех. Меѓутоа, на сон добиле божествена порака да не одржуваат повеќе никаква врска со него. Заобиколувајќи го Ерусалим, си заминале во својата земја по друг пат.

„ЗА ДА СЕ ОТКРИЈАТ МИСЛИТЕ...“

Кога Симеон влегол во храмот, видел семејство како прикажува дете пред свештеникот. Нивната надворешност кажувала дека тие се сиромашни, но Симеон го сфатил водството на Духот и бил длабоко осведочен дека Детето што е прикажано пред Господа е утехата Израелова, Оној што сакал да го види. На зачудениот свештеник Симеон му изгледал како занесен човек. Детето ѝ е вратено на Марија, а тој го зема на раце за да го прикаже пред Господа, додека неговата душа ја исполнува радост каква што до тогаш никогаш не почувствувал. Додека го подигнувал малечкиот Спасител кон небото, рекол: „Сега, Господе, го

„(Симеон) беше праведен и побожен, кој ја очекуваше утехата Израелова...“

ќе мора да паднат. Ние мораме да паднеме врз Крпата и да се скршиме пред да се подигнеме во Христа. Себичноста мора да се собори, горделивоста мора да се понизи ако сакаме да ја запознаеме славата на духовното царство. Евреите не сакале да ја прифатат честа што е постигната со понижување. Затоа и не можеле да го примат својот Откупител. Тој бил знак на кој му се противеле.

„**За да се откријат мислите на многу срца**“. Во светлината на животот на Спасителот се откриваат срцата на сите, почнувајќи дури од Творецот, па до кнезот на темнината. Сатаната Бога го прикажал како се-

отпушташ својот слуга во мир, според твојот збор, зашто **МОИТЕ ОЧИ ГО ВИДОА ТВОЕТО СПАСЕНИЕ**, кое го приготви пред лицето на сите луѓе, светлина за откровение на народите и слава на твојот народ, Израел... „Еве“, рекол Симеон, „Овој е определен да собори и да подигне мнозина во Израел, и е знак против кого ќе се говори“. Оние што сакаат повторно да се подигнат,

бичен и суров, како Оној кој полага право на сè, а не дава ништо; кој бара служба од сите свои созданија за сопствена слава, а не поднесува никаква жртва за нивно добро. Меѓутоа, дарувањето на Христа го открива срцето на Отецот. Тоа сведочи дека Божјите мисли за нас се „мисли добри, а не лоши“ (Еремија 29,11). Тоа покажува дека, иако Божјата омраза кон гревот е силна како смртта, неговата љубов кон грешникот е силна и од смртта. Бидејќи го зел на себе нашето спасение, **Тој нема да поштеди ништо - колку и да му е тоа мило**

- што е неопходно за извршување на неговото дело. Ние не сме лишени од ниедна вистина што е потребна за нашето спасение, не е занемарено ниедно чудо на милоста, не останало неупотребено ниедно божествено средство. Тој постојано покажува наклоност, и без прекин дава дарови. Сета небесна ризница им е отворена на оние што Тој сака да ги спаси. Собирајќи ги сите богатства на вселената и откривајќи ги сите извори на неизмерна сила, Тој сите ги предава во Христови раце и вели: Сево ова е за човекот. Употреби ги овие дарови за да го увериш дека не постои ниту на земјата ниту на небото поголема љубов од мојата. Своја најголема среќа тој ќе најде во љубовта кон мене.

На голготскиот крст се соочиле љубовта и себичноста. Нивната појава овде го достигнала својот врв. Христос жи-

вее за да теши и да благословува, а сатаната, убивајќи го, ја покажал сета опачност на својата омраза кон Бога. Тој јасно потврдил дека вистинската цел на неговиот бунт е симнување на Бога од престолот и уништување на Оној преку кого се излеала Божјата љубов.

Со Христовиот живот и смрт се откриле мислите на луѓето. Од јаслите па до крстот, Христовиот живот бил повик на владеење со себеси и на заедница во страдањата. Тој го симнал превезот од човечките цели. Исус дошол со небесна вистина и сите што го слушале гласот на Светиот Дух биле привлечени кон него. Оние што си служеле себеси му припаѓале на царството на сатаната. Со својот однос кон Христа сите ќе покажат на која страна се наоѓаат. На тој начин секој си изрекува себеси пресуда.

На денот на конечниот суд секоја загубена душа ќе ја сфати природата на своето отфрлање на вистината. Ќе се покаже крстот, а неговото вистинско значење ќе го увиди секој ум што бил заслепен со престапот. Пред сцената на Голгота и на нејзината таинствена Жртва, грешниците ќе стојат осудени. Ќе биде отфрлен секој лажан изговор. Човечкиот отпад ќе се појави со својот ужасен карактер. Луѓето ќе видат што избрале. Секое прашање на вистината или заблудата во долгата борба ќе биде објаснето. Пред судот на вселената Бог ќе стои чист од вината за постоењето или траењето на злото. Ќе се покаже дека гревот не го предизвикале божествените прописи. Во Божјето владеење немало недостаток, немало никаква причина за незадоволство. Кога ќе се откријат помислите на секое срце, тогаш и верните и бунтовниците ќе се обединат во објавувањето: „Праведни и вистинити се патиштата твои, Цару на народите. Кој не ќе се бои од тебе, Господе, и не ќе го прослави твоето име?... зашто се покажаа твоите праведни судови“ (Откровение 15,3,4). ■

**„Со својот однос кон Христа сите ќе покажат на која страна се наоѓаат.“
Да ја одбереме страната на животот,
да го одбереме Христа!**

Текстот во оваа брошура е составен од извадоци од книгата „Копнежот на вековите“. Оваа книга е капитално дело во кое, на повеќе од 700 страни, е опишан животот на Исус Христос. Стилот на пишување е лесно разбирлив, а сепак длабок и прониклив, и **нема да Ве остави рамнодушни.**

Ова е можеби **најважната книга**, покрај Библијата, за животот на Месијата, за животот на Исус од Назарет. Во „Копнежот на вековите“ подробно се разработени настаните од неговиот живот, почнувајќи од состојбата на светот во времето на неговото раѓање во Витлеем, преку неговата јавна служба, до распнувањето на Голгота и воскресението.

Знаењето за Исус е нешто што едноставно не смеете да си дозволите да остане непознатица за Вас. Меѓу луѓето постојат различни верувања за тоа кој бил Исус и што значи Тој за човекот.

Многу од тие верувања се погрешни и конфузни, базирани на површни и неретко контрадикторни извори на информации. Сето тоа понекогаш доведува до градење на една искривена слика која создава одбивност кај современиот човек. Прочитајте ја оваа книга и уверете се колку се всушност современи вистините содржани во неа.

Информациите што ќе ги добиете читајќи ја книгата „Копнежот на вековите“ се засновани на Библијата, а таа е проверен извор и сигурен темел.

Ова, второ, издание на македонски јазик можете да го набавите **ВО ГРАДСКИТЕ КНИЖАРНИЦИ ИЛИ КИОСЦИ** по цена од:

450 денари за обичен, мек повез или

600 денари за ексклузивен, тврд повез.

Книгата има тематски индекс на содржините и збогатена е со колор илустрации.

Можете да порачате и на следниве начини:

1. со телефонски повик на **071/569 076** или **02 / 20 30 777**

2. преку SMS - Вашите податоци (име и презиме, адреса и количина) испратете ги како SMS порака на телефон: **071/569 076**

Пример: *Goran Ivanovski, ul. Partizanski odredi br 7, 1000 Skopje - poracuvam 1 kniga Kopnezot, mek povez.*

3. преку нашиот веб сајт **www.znacinavremeto.mk**